

ZPRAVODAJ SK KESL RYU

SK KESL RYU SHOTOKAN &
SAISHO KI DO-www.sk-kesl-
ryu.cz TEL: 777940769-E-
MAIL - sk-kesl-ryu@seznam.cz

ZPRAVODAJ SK KESL RYU

3/2012

NAŠI BORCI NA MČR LIGY KUMITE DRUŽTEV PERFEKTNÍ

Letošní ročník kumite družstev čili MČR této kategorie karate, bylo pro nás hned dvakrát výjimečné. Senioři obhajovali prvenství minulého ročníku, ale bez zraněné jedničky Tomáše Reicha to nevydalo ani na „placku“, a naši mladí borci dali dohromady tým dorostu. Pokud začneme

včetně nebezpečných Budějovic a jediný tým s kterým prohráli byli „přerostlíci“ z Ústí a tím vybojovali naši čtyři mužskytýři famózní druhé místo a titul vicemistra ČR Pochopitelně veliká gratulace a skvělý dárek i pro vedení SK. Jak již bylo řečeno, senioři začali bez Tomáše, který chyběl hlavně v

jasné, že stříbro už asi neztratíme a prakticky se bude rozhodovat ve finále pouze o prvenství. Ovšem smůla nás zaskočila, když onemocněla naše prakticky druhá jednička Jindra Pilmann a to proti Budějovicím byla ztráta veliká. Náš tým opět všechny porazil, ale na kompaktní a kvalitní tým Budějovic i přes neuvěřitelně bojovný výkon nestačil. Přes to stříbrné medaile a titul vicemistra ČR v seniorech lze považovat za naprosto famózní a všem pochopitelně veliká gratulace. Pokud by se měla hodnotit atraktivnost všech bojů, museli by naši vyhrát naprosto bez diskuse, protože zvláště exhibice Tomáše Reicha, Petra Kubičky, ale i Jirky Panáčka stály za to. Teď jsme dokázali celé republice že jsme „kumitácká“ velmoc, a dále by to hlavně chtělo ustat ústup ze slávy v kata, když „zášivkové“ se kterými se náš SK páral x let nemají zájem reprezentovat, a tak musí zachraňovat čest našeho SK naše slečny. Ale dělají to moc dobře... tak snad na MČR zazáříme i v kata...

spanilou jízdou naší mládeže ve složení Libor Podroužek, David Kletečka, Štěpán Šafránek a půjčený Josef Černík, se první kolo trochu „rozkoukávali“, ale nevydalo to na úplný propadák, v této nejobsaženější kategorii jsme se pohybovali na 5. místě. Druhé kolo naši borci opravdu šlápli do plných, utkání byla velmi bojovná a probojovali se na výborné 4. místo. Finále se však bylo z říše „kumitáckého“ snu pro naše barvy. Náš tým porazil co se dalo,

klíčovým zápase s Budějovicemi, ale ostatní silní jedinci jako Jindra Pilmann, Petr Vašíček, Tomáš Linke, Jarda Sládek, Ondra Kumpošt a především „půjčení“ famózní Petr Kubička a Jiří Panáček po prvním, kdy mimo již zmíněných „Budějek“ porazili všechny soupeře, se posunuli na druhé místo v tabulce. Když ve druhém kole nenašli přemožitele a díky tomu, že po se operaci vrátil do týmu Tomáš Reich, bylo

MEMORIÁL R.ŠIANSKÉHO V MINIVÝPRAVĚ ÚSPĚŠNĚ

Poslední den v březnu se minivýprava z našeho SK vydala do Loun kde se konal již tradičně IV.ročník memoriálu M.Šianského. Tentokrát i přes to, že probíhaly některé mesoutěže, se zúčastnilo tohoto turnaje takřka 300 závodníků. Nejsilnější zastoupení jsme měli v kategorii masters a právě tam jsme byli nejúspěšnější. Zvítězil Karel Kesl a bronz vybojoval Chroustovský Milan. Určitou smůlu měl Petr Němeček, který jel opět výborně, ale hned v prvním kole narazil na horkého favorita této soutěže a protože již jde z Petra

strach, nasadil na něj svou nejsilnější kata. Ale i 5. místo se počítá. V masters ženy se ve finále potkali naše Kačka Neufingerová a favoritka této kateg. V. Soprová. Nakonec pro Kačku a náš SK další

medaile v podobě stříbra. Další dvě medaile a sice bronzové přidali Jonáš Sanislo v kata a přidal ještě stejný kov v kumite. Bronz přidal i Petr Matějovský též v kumite. Snaživě se prezentovali ještě Pepa Štefl v kumite a Jáchym Hořák, který se probojoval do 3. kola v kata. Všem závodníkům pochopitelně gratulace a dík za vzorné reprezentování našeho SK, ale stejně tak ocenění všem, kteří sice na medaili nedosáhli, ale svým snažením o co nejlepší výkon, bojují nejen za sebe, ale celý SK.

Uvnitř tohoto vydání:

Na MČR naši druzí... 2

VC PRAHY ČABK přijemnou soutěží... 2

Proč je v karate důležité trénovat v kolektivu... 3

Na mezinárodní GP naši opět velmi úspěšně... 3

Četba na pokračování: Moje cesta bojovým uměním... 4

Nejdůležitější body:

- *Stále a neustále oddílové příspěvky z našich karatekú „lezou“ neuvěřitelně pracně a pomalu. Je třeba si uvědomit že, placení podílových příspěvků včas je součástí etikety karate a hlavní povinností v řádu doja. Přes skutečnost že měly být příspěvky uhrazeny do 15.4. minimálně jedna třetina ještě zaplacenou nemá...*
- *Každý karateka je povinen kontrolovat si platnost svého průkazu ČSKe, tj. platnou lékařskou prohlídku a platnou známku ČSKe. Bez platného průkazu není možné trénovat, skládat zkoušky STV, soutěžit i se zúčastňovat ostatních akcí pořádaných SK i ČSKe.*

MA MISTROVSTVÍ REPUBLIKY V POČTU UMÍSTĚNÍ DRUZÍ V ČR!!!

Mohlo by se zdát, že na MČR seniorů a masters 2012 je jeden titul málo, ale s přihlédnutím, že největší kandidát na další tituly šel do bojů přímo se sotva dobrými antibiotiky, dá se říci, že náš SK dopadl naprosto výtečně, ale popořádku. V kategorii kata seniorů jak již bylo řečeno, Jindřich Pilmann po nemoci dal do svého výkonu vše, zabojoval a nakonec první cenná medaile pro náš SK a sice bronzová. V mužích jsme

měli ještě jednoho zástupce a sice Marka Pohanku, který v poli těch úplně nejlepších vybojoval ještě pěkné bodované 7. místo. Na druhém tatami bojovaly naše dvě želízka v ohni a sice Anežka Kotěrová a Hanka Vašíčková zabojovaly dobře, ale velmi těžko se prosazovaly proti stále nepochopitelnému nadhodnocování kata goju ryu. Anežka nakonec vybojovala

další velmi cenný bronz a Hanka by si ho za svou opravdu dobře zacvičenou Unsu určitě zasloužila také, ale o jeden praporek prohrála s dobrou, ale vlažněji cvičící soupeřkou. I tak dobré bodované 5. místo pro náš SK. Pak už se rozjely kategorie masters a nás mohlo jen mrzet, že pro nemoc, nás v ženách reprezentovala pouze Šárka Hubková. Její kata však nesla stopy velkého zlepšení a to jí zajistilo skvělou stříbrnou medaili. Zato v mužích jsme měli hned pět zastoupení. Nejlépe se dařilo Karlovi Keslovi, který se probojoval až do finále, kde bohužel těsně prohrál. I tak stříbro dobré s přihlédnutím že soupeře ve finále dělilo 16 let :). Opět se perfektně prezentoval Němeček Petr, který hned v prvním kole vyrušil kandidáta na medaili, pak sice narazil na pozdějšího vítěze, ale v boji o bronz „popravil“ další dva borce a další medaile byla naše! Ale rozhodně ani naši další borci nezklamali. Roman Kotěra po delší odmlce nic nezapomněl a výborné bodované 5. místo, Milan Chroustovský ještě místo 7 a K. Al Otri též předvedl zlepše-

ný výkon. Pak se již rozjely boje v kumite. Do 60.kg bojoval velmi srdnatě Marek Pohanka a další bronzová medaile na světě. Na půdu nejlepších v ČR se v indi-

viduálu vrátil Petr Vašíček do 67.kg a i on super výkon a další 3.místo. Asi vůbec v „nejnabuše nější“ kategorii - 84.kg bojoval jak je jeho zvykem velmi dobře Jindra Pilmann, ale předešlá nemoc se přece jenom musela projevit. Ale i přes to vybojoval velmi cennou bronzovou medaili. Tomáš Linke v této váze též nezklamal, ale mezi nejlepšími se nelze měřit „rovnou z gauče“! Pak už exceloval v nejtěžší váze Tomáš Reich, žádný z těžkých soupeřů neměl proti němu příliš šancí a nakonec díky Tomášovi konečně zahřmělo naplno a první a jediný titul mistra ČR byl na světě.

Zbývala poslední V.I.P. kategorie v kumite a sice BRH. Jindra Pilmann to „nezabalil“ i když toho musel mít už hodně dost. Bojoval jako lev, ale i když z toho tentokrát medaile nebyla a „pouze“ bodované 5. místo, zanechal jako vždy ten nejlepší dojem. Druhý náš zástupce Tomáš Reich v plné formě postupoval až do finále, kde spíše smolně sice prohrál, ale i stříbro v této kategorii má tu nejvyšší hodnotu. Pokud by se na první pohled zdálo, že jeden titul pro náš SK je málo, je třeba si uvědomit, že bojovali nejlepší z nejlepších naší republiky a ke konečnému druhému místu z bodovaných 36 klubů našeho SK není co dodat. Snad jen velká gratulace a poděkování všem závodníkům našeho SK za vzorovou reprezentaci.

VC PRAHY ČABK VELMI PŘÍJEMNOU SOUTĚŽÍ I S ÚSPĚCHY...

14.4 se konala další soutěž ČABK tedy České asociace budo karate která je zajímavá jednak pravidly mezinárodní světové organizace WUKF a jednak klidnou a příjemnou atmosférou. Tentokrát opět pod profesionálním vedením ředitele Miloše Linkeho, Jana Jukla (STK) a obětavého pořadatelského týmu pod vedením Tomáše Kumpošta, byla pouze pro kategorie masters, seniory a dorost. Tím bylo jasné, že počet závodníků bude minimální, protože s přihlédnutím k NP ČSKe seniorů je počet poslední dobou hodně malý. Nakonec kolem 40 borců svedlo slušné bo-

je v kata i kumite a nás, jako už skoro pravidelně mohlo těšit, že naši borci se zasloužili o první místo z hlediska zúčastněných klubů. Jako vždy jsme měli silné zastoupení v kategorii masters a hlavně si to využili ti, které čeká již vbrzku ME WUKF ve Skotsku.

V kat. žen jsme měli hned dvě zastoupení a medailově zabodovaly obě dvě, Katka Neufingerová stříbro a Šárka Hubková bronz. V kategorii mužů do 46.let měl neuvěřitelnou smůlu horký favorit této kategorie P. Němeček, po

dvou kolech bez konkurenčně vedl, ale přišla chyba ve finále a stálo ho umístění.

Toho využil Kamil Al Otri a vybojoval 2. místo. V kat. +46.let svedl náročný boj Karel Kesl s Jiráskem (Goju ryu) a nakonec těsně zvítězil. Třetí místo vybojoval stále v plné formě se prezentující Roman Kotěra. V mužích náš momentální útlu „kastistů“ zachránil všestranný Tomáš Reich, který zvítězil v kata i ve své parádní disciplíně kumite tj. nejtěžší vá-

ze. V ženách naše dvě špičky z republiky ČSKe i na půdě ČABK ukázaly výborné kata. Zvítězila Anežka Kotěrová, Hanka Vašíčková vybojovala stříbrnou medaili. Do dorostu se přihlásili i naši dva starší žáci a velmi mile překvapili. Petr Mičič v kata zvítězil a Jakub Slanař byl druhý. Všem našim reprezentantům patří dík nejen za výborné výkony a reprezentaci našeho SK, ale svoji přítomností a účastí i za podporu ČABK, která to právě jako mladá organizace formou účastí závodníků na akcích ČABK potřebuje hrozně moc. A tak ještě jednou díky všem!

SENSEI, PROČ JE V KARATE DŮLEŽITÉ TRÉNOVÁNÍ VE TÝMU, SOUKROMÉ TRÉNINKY..

Jedny z nejdůležitějších věcí při chápání karate, je pokora, hierarchie daná STV, respektování řádu doja, demonstrování etiky karate v doju i na venek, respekt k sobě i spolucvičencům a především na prostá důvěra, respekt a úcta k senseiovi. Ani jedna z uvedených vlastností či požadavků v rejstříku opravdového karateky nesmí chybět z důvodu, že pokud by chyběla jen jedna z uvedených vlastností, nejedná se o karateku, ale pouze o běžného sportovce. Pokud hovoříme o pokoře, jedná se o nesmírně důležitou vlastnost, nejen pro karate, ale i pro ostatní sféry života. Nezaměňujeme ale slovo pokora s ponížeností. Pokora znamená v první řadě vědomí, že pokud chceme v čemkoliv hodně dokázat, nebo dokonce nejvíc, je třeba proto udělat maximum. Je však velmi relativní co to maximum je a pokora spočívá v tom, že nic co děláme není nejvíc. Stále máme rezervy, které jsou větší, než si vůbec dovedeme představit. I tehdy když pro cokoliv děláme hodně, pokora znamená, že ještě i tehdy nemáme nikdy „vše hotové“, a že vždy se může najít lepší, který snaží být nejlepší a dává tomu více než já. Pochopitelně jsou tady další aspekty jako genetika apod. Výmluvy typu nemůžu víc, nemám čas, nestíhám jsou sice běžné, ale odpověď na to proč nejsem nejlepší mi nedávají.

Avšak kdo postrádá tak důležitou formu pokory, hledá neustále za svůj malý či větší neúspěch viníky a léčí si svoje pošramocené ego výmluvami typu, trenér špatný, soutěžní rozložení špatné, rozhodčí proti mně, kluzké tatami, špatný vzduch a nejhorší je, když rodiče ve snaze uchladit svoje dítě při neúspěchu, používají tyto argumenty, nechápajíc, že právě své ratolesti prokazují službu „medvědí“ a ovlivňují jeho správný úsudek do budoucna, nehledě na vytváření podmínek pro vznikající alibismus takového karateky. Z toho může být i nesprávně naordinován „soukromý trénink“. V čem spočívá určité nebezpečí soukromých tréninků je zřejmé. Karate přes skutečnost že se jedná o individuální sport, se bez kolektivu neobejde. V první řadě je nutné vzít na zřetel nutnost rozvíjení základních vlastností nezbytně nejen pro dobrého karateku ale i dobrého člověka, které právě získáme pouze v kolektivu tj. úcta k doju, respekt a úcta k vyššímu STV jako k tomu, kdo má „odcvičeno“ víc než já a umí toho určitě o něco víc než já, který si zaslouží ocenění z důvodu, že on už poznal lépe než já klady i zápory jak tréninku, tak soutěžení a stejně jako je to v životě, chápe víc než ten, který je v začátcích. Dále cvičení se sparingpartnerem nejen udržuje určitou motivaci cvičení, nejen dává technikám smysl karate, tj. perfektní kontrolu technik, ale i

sebeovládání, ovládání emocí a v neposlední řadě vývoj hlavně v oblasti psychické, protože bez sparingpartnera se žádný cvičenec bojovníkem nestane. Ke kontrole a opravování chyb či eventuelních dalších nedostatků dochází v kolektivu pro to, aby informace k dočasněmu mladému sportovci docházeli plošně a ne cíleně, protože každá cesta k dokonalosti je velmi namáhavá a složitá a pochval je v ní jako šafránu. Pak se může stát, že při individuálním tréninku, že zvláště mladý sportovec může dospět k přesvědčení, že je ten nejhorší, nejvíce chybující a vlastně je k ničemu, tlaky na soutěžní demonstraci jsou o to větší (např. musíš to zajet stoprocentně, vidíš že i soukromý trénink ti platíme...) a tlaky na psychiku jsou nakonec tak velké, že i když se mladý cvičenec nehroučí, začne chybovat o to více, soutěžení díky stresu ho přestává bavit a může se v tomto případě dostavit i tzv. tréninková i soutěžní bariera, přes kterou se již ani rodič, ani trenér nedostanou a ne vždy se povede náprava. Pokud volíme ne příliš častý soukromý trénink na určitě „doladění“, je třeba opravdu velmi pečlivě vybírat trenéra. Rozhodně není pravidlo, že dobrý závodník je dobrý trenér, či vyšší STV může předat své zkušenosti tak, aby nenapáchal jeho trénink více zla než užítka. Takový

soukromý trenér musí být ten nejlepší z nejlepších, protože pokud nemá dostatek zkušeností z trénováním, neumí najít systém pro posun dopředu a odstranění těch důležitých chyb. Tím nejen že nic ne doučí, ale napáchá škody, které se pak na tréninku často hodně pracně odstraňují. Za dob našich předchůdců dálného východu byl sensei modlou, mistr kterému cvičenci bezmezně důvěřovali, kterého naprosto respektovali, neodvažovali se ho hodnotit, kritizovat, či dokonce polemizovat, zdali se to či ono nedá dělat lépe. Vždycky se vše dá dělat trochu jinak a vždy bude relativní co je správné a co méně. V karate však platí disciplína, bez které se bojové umění nedá dělat. Tím že si vážíme senseie, důvěřujeme a maximálně respektujeme jeho učení, stáváme se sami silnými jedinci, kteří pokračují cestou starých mistrů a svého senseie a posléze jdeme stejnou cestou sami respektujícíce dějiny a odkazy starých mistrů. Pokud zvolíte soukromý trénink, v první řadě musíte konfrontovat hlavního senseie, který vám vámi vybraného instruktora doporučí či ne, a s ním se pak domluví na postupu, aby cesta oficiálního tréninku a individuálního byla synchronní, tedy nejlepší pro cvičence, který tím pádem má jasno a nemusí se dostávat do stresu jak a co tedy cvičit nejlépe.

NA MEZINÁRODNÍ GRAND PRIX HK NAŠI OPĚT VELMI ÚSPĚŠNÍ

Konec dubna tedy přesně 21.-22.4. se naši borci i když v hodně skromné sestavě zúčastnili největší mezi národní domácí soutěže a rozhodně se mezi více jak devadesát zúčastněnými kluby z toho přes třicet zahraničních a více jak 600 závodníků neztratili. 5. místo je naprosto skvělé (v kata dokonce druhé) s při hlédnutím, jak již bylo řečeno že na šé výprava byla velmi malá. První den byli na pořadu masters, senioři a junioři. V mužích zvítězil **Karel Kesl**, bohužel Petr Němeček smolně prohrál i tak dobré bodované 5. místo. V ženách masters se dařilo **Kačce Neufingerové**, která vybojovala bronzovou medaili. V kategorii žen jsme měli pouze **Hanku Vašíčkovou**, ale v nejobsazenější kategorii žen zabodovala perfektně, převládala mimo jiné Ukrajinou reprezentantku a o třetí místo ně-

meckou závodnici. Bronzová medaile a skvělý posun vzhůru. V mužích zachraňoval čest kata našeho **SK Marek Pohanka** a to hodně dobře. Vybojoval stříbro, přidal ještě v juniorech bronz a v kumite stejný kov. Druhý den byla na programu mládež a i oni přispěli vekou měrou k skvělému umístění. Fenomén **Matěj Řiha** jak jinak, vybojoval pohár vítěze, a i naše mladé slečny se neztratily a jak **Zuzka Augustinová**, tak **Nikola Janoušová**, obě super stříbrné medaile. V kata se nezalekli

konkurence ani **Petr Mičic** a **Dan Sládek** a oba vybojovali další

cenné kovy pro náš SK a sice bronzové. Bodově přispěla ještě svým 5. místem Erika Hubková a svým způsobem skoro všichni naši účastníci bodovali. A tak všem patří velký dík jak za účast tak i reprezentaci našeho SK a jako třešnička na dortu bylo ocenění úspěšnosti z loňského roku, kdy náš SK získal tři obrovské poháry, jeden za třetí místo pro nejuspěšnější klub celko-

vě, potom za nejlepší klub seniorů 2011 a nejlepší klub kata žáků 2011 Za to pochopitelně díky všem, kteří se o tyto počty našemu SK přičinili svými perfektními výkony a medailovými umístěními. Překvapení spíše bylo z toho, že někteří účastníci ME WUKF nevyužili jednu z posledních šancí si zkontrolovat formu, jak technickou, tak psychickou, ale každý jsme asi jiný. **Program soutěží nás čeká: 12.5. Wakizaši cup, 20.5. PŘEBOR PRAHY pro všechny kate gorie + rozšířeně o masters a nižší STV, 26.-27.5 GP Ústí n. Labem, ale hlavně 30.5.-3.6. ME WUKF ve Skotsku.** Tak že květen přímo nabýt kontrolou vlastního vzestupu a rozhodně si v dnešní době nemůže nikdo stěžovat na nedostatek soutěží :). Ještě jako vždy velký dík rodičům, kteří oběta- vě strávili krásnou neděli v hale...

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

Dvakrát týdně po dvou hodinách trénink, doma pochopitelně každý den a o víkendech ještě venku z důvodu eliminace rodinných výhrad venku. Tak probíhal můj karatistický život, ale nějaké přehnané zocelení i přes tento dynamický a zodpovědný přístup zřejmě příliš nebyl. Jak ale řekl kdysi Arnold Schwarzenegger, když byl tázán jak je možné že je na Mr Olympia neporazitelný odpověděl: „Píle je sice důležitá, ale pokud chcete být absolutně nejlepší, musíte si vybrat rodiče“. Chtěl tím naznačit, že genetický odkaz hraje v sportovním světě velkou roli. Pokud jsem se ohlédl po svém rodokmenu, byli tam prý někde hodně vzdáleně šlechtici, ředitelé škol, vynálezci, úspěšní živnostníci, malíři, profesori, ale po vrcholovém sportovci ani památky. Tím i můj otec profesor a ak. malíř považoval sportování za jakýsi módní výstřelek a zbytečně rozptylování mladého jedince od důležitějších činností důležitějších pro život, jako studium apod. Tak se i stalo, že určitý temperament a rychlost, které jsem do vínku dostal a realizoval ho hlavně v atletice ve smyslu běhání kratších i delších tratí, fotbal i ostatní sportovní aktivity byly před otcem skrývány a sportovalo se v rodině tak trochu v ilegalitě. Genetický odkaz u mě se tím pádem projevil úplně oproti předpokladům, nešel jsem cestou profesora, neudíval jsem plátny jako Vincent van Gogh, ale rozhodně jsem nebyl ani atletickým typem a tak vše, co bylo mnohdy pro ostatní přirozenou věcí, pro mě znamenalo velkou práci a tím i trénování dvakrát více než trénovali ostatní. Den zkoušek na 7. Kyu se blížil a jedinou výhodou bylo, že zkoušek díky rozmáhajícímu se karate a tím i členské základny přibývalo, a nebylo nutné již čekat na další šanci celý rok. Že tuto výhodu využiji hned na poprvé jsem si nepřipouštěl ani ve snu, ale stalo se. Příprava byla velmi seriózní, jak již bylo řečeno, a nebyl žádný důvod se obávat neúspěchu. Jen

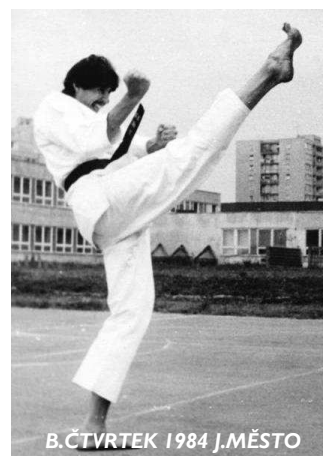
že... V pracovním procesu jako typograf jsem byl nucen podpořit svojí přítomností odcházejícího kolegu do důchodu, a tím lehké posezení před večerní zkouškou Dojo na Žižkově náměstí, zkušenými komisaři mistři J. Fuchs, M. Kovář a další přísedící. Po hodině maximálního úsilí jsme všichni my, kteří jsme skládali zkoušky na 7. kyu odcházeli se sklopenými hlavami. Neuspěl nikdo. Byl jsem hodně naštvaný, ale ne na ZK, ale pouze na sebe. Další trpěná, ale o to důležitá zkušenost. Už se mi nikdy nesmí stát, abych sám sebe přecenil a přítom nebyl stoprocentně připraven. Další cílevědomá práce a o půl roku později skládám úspěšně 28.6. 1982 zkoušky u tenkrát jednoho z vrcholných činitelů českého karate Aleše Cihelky. Život je však někdy zvláštní a vše v něm relativní. Kolega, jehož oslavování odchodu do důchodu mi částečně zavinilo neúspěšné zkoušky, si důchodu moc neužil a týden po té zemřel. Léto a „JÁ“ jsem vybrán na soustředění Uhelných skladů, kde budu cvičit s těmi nejlepším, fialovými a hnědými pásy! Tato představa mě naplňuje velkou pýchou, ale i obavami. Budu vůbec stačit aspoň fyzicky? A co moje techniky? Nebudou se mi smát? Ve stanu, protože jen „generalita US“ spí v baráčkách, mám skvělého borce s Hranic Radka Fojtů, máme stejné kyu, tak i stejné tužby do budoucna. Při ranních rozcvičkách neponechává náš „rozcvičkový“ trenér Mirek Kovář, nositel černého pásu nic náhodě. Jako tehdejší nejlepší český závodník v kumite, měl fyzickou kondici obdivuhodnou a přímo ze stanů vyběháme dva kilometry do prudkého kopce, (proti kterému je pahorek ze stejnojmenného filmu, slabá rovinka), až ke hřbitovu, což bylo velmi příhodné místo, protože nahoře jsme byli opravdu všichni, mimo Mirka, skoro mrtví. Ale díky tomu, že se udržuji uprostřed a někdy i ve předu našeho pole budoucích samurajů, sebevědomí mírně posiluje. Ovšem i

přes to se těším, až budu mít službu, protože služba ráno neběhá. Setkávám se zde s výjimečným karatekou, nositele fialového pásu Břetislavem Čtvrtekem, který nejen že mě tenkrát naučil katu na zelený pás, ale nadále velmi ovlivnil z hlediska kata moji další cestu karate a stal se mým velmi dobrým přítelem nejen ve smyslu karate. (Břetislav Čtvrtek se narodil 4.5. 1955, tedy přesně o pět dní dříve než já. Od dětských let se věnoval, gymnastice, lyžování, kuželkám, basketbalu, ale především trampolíně, kdy dokonce získal I. závodní třídu a jen operace mu zamezila další vzestup v tomto sportu. Pak ho plně pohltil tanec, ve kterém se opravdu našel, a v desetiletém závodním období vystudoval i taneční konzervatoř. Ve stejném roce jako já, tedy 1980 ho oslovil plakát karate, a ve stejném roce začal svoji dlouhou a úspěšnou cestu karate v klubu TJ Jižní Město Chodov, pod vedení Jana Pechana. Jeho cesta přes úspěšného závodníka, kde získával medaile na domácích i zahraničních soutěžích vedla dále jako trenéra, rozhodčího, zkušeného komisaře, pořadatele soutěží až po člena pražského svazu karate a předsedu TJ Jižní Město Chodov. Avšak jeho mimořádné duševní i léčebné schopnosti měli pravděpodobně na svědomí, že už od dětství snil o hlubších rovinách a vědomostech ve smyslu bojových umění a pokračoval studiem východní filozofie a energií bojovníků karate do. On sám říká: „Po několika letech intenzivního cvičení, mnohdy i 7 x týdně s kamarády Jiřím Horákem, Petrem Hamrským, Petrem Hněvkovským, Honzou Marvánkem a mnoha dalšími z oddílu, jsem začal vnímat toky energií při koncentrovaném cvičení a dýchaní v Kata i

Kumite. V jednotlivých Kata jsem začal postupně objevovat nejen možnosti provedení přesných technik s propojením dechu, ale i vnímání toku energií. V průběhu let mi takto cvičené Kata umožnily prožívat další hlubší roviny karate jako vědomý stav aktivní meditace. Tyto zážitky mne přiměly začít studovat spousty dalších duchovních směrů, které souvisely s projevy pro mne nových způsobů vnímání, naslouchání a komunikaci s energiemi. Důležitou součástí našeho bytí je i vědomá osobní cesta. Tato úžasná komunikace a vhledy mi pomohly překonávat i velmi vážná onemocnění, vrátit se na osobní cestu a pokračovat v Karate-do. Dodnes s těmito energiemi a prožitky souzním. Věřím, že jsou nekonečným zdrojem moudra a poznávání sebe sama, a to nejen skrze bojová umění. Toto naslouchání a vědomá komunikace nám mohou mnohdy pomoci na nelehké cestě života“). Břěta to tenkrát možná ani nevěděl, ale díky svým schopnostem nejenom stál u mého prvního opravdového kroku kata, protože info o kata byly tehdy hodně mlhavé, nebyl žádný materiál podle kterého by se daly kata seriózně učit a tak většina trenérů v té době spíše trénovala kumite a kata pouze výjimečně a velmi okrajově, ale dal mi základ v chápání kata, který po letech jakoby vyzrál a ukázal cestu pro další osobní vývoj.

J. HORÁK, B. ČTVRTEK, J. MARVÁNEK

B. ČTVRTEK 1984 J. MĚSTO